

Mál nr. 363/2012
M og
Vátryggingafélagið V v. ábyrgðartryggingar A

Maður varð fyrir bíl á Höfðabakka og slasaðist þ. 14.12.2010.

Gögn.

1. Málskot móttakið þ. 2.8.2012 ásamt fylgiskjölum nr. 1-5
2. Bréf V dags. 16.8.2012 ásamt fylgiskjölum nr. 1-5

Málsatvik.

M varð fyrir bifreiðinni A á Höfðabakka í Reykjavík. Ökumaður A segist hafa ekið á frekar lítilli ferð niður Höfðabakkann þegar M hafi hent sér fyrir bílinn líkt og af ásetningi og hafi hann reynt að sveigja A frá honum en það ekki tekist og M lent á hægri framhorni A. Vitnið María sem ók bifreið á eftir A segir að M hafi gengið út á götuna án þess að horfa í kringum sig og engu líkara en hann hafi ætlað að verða fyrir bíl og engu hefði mátt muna að hún æki yfir hann þar sem hann lá á götunni en náð að hemla og stöðva um 2 metra frá M. Annað vitni Þórunn segir að M hafi gengið rակleitt út á akbrautina án þess að líta til hægri eða vinstri og hafi komist klakklaust yfir hægri akreinina en orðið fyrir bifreið á vinstri akrein og segir vitnið að maðurinn hafi greinilega verið í mjög annarlegu ástandi og ökumaður A ekki átt möguleika á að koma í veg fyrir að rekast á M. Lögreglumaður ræddi við M á slysadeild og hefur eftir M að hann hafi ætlað að binda endi á þetta og segir lögreglumaður að nánar aðspurður um hvort hann hafi ætlað að binda endi á líf sitt þá hafi M jákað því. Þegar þetta samtal átti sér stað var M verulega ölvaður. M krefst bóta úr ábyrgðartryggingu A hjá V vegna þeirra meiðsla sem hann varð fyrir. Af hálfu M er vísað til 88.gr. umferðarlaga nr. 50/1987 og l. nr. 155/2007 og greinargerðar með þeim lögum. Þá er vísað til þess af hálfu M að ekki sé mark takandi á yfirheyrslu yfir M á slysadeild. Þá er af hálfu M vísað til dómaframkvæmdar og sérstaklega til dóma Hæstaréttar í málunum nr. 234/2004, 352/2007 og nr. 370/2005. Þá er bent á það af hálfu M að tjónvaldur hafi sönnunarbyrði fyrir eigin sök tjónþola og vísar M til dóms Hæstaréttar nr. 374/2010 í því sambandi. V hafnar bótaskyldu og byggir á því að slysið megi alfarið rekja til þeirrar háttsemi M að hafa gengið viljandi í veg fyrir aðvifandi bílaumferð í umrætt sinn. Þá vísar V til þess sem kemur fram í lögregluskýrslum frá ökumanni A og vitnum um aðdraganda slyssins. V telur liggja fyrir miðað við gögn málsins að M hafi gengið rösklega, jafnvel hlaupið viðstöðulaust út á götuna í veg fyrir A. V segir að af framburði vitna megi ráða að M hafi ætlað sér að verða fyrir A og fái það stuðning í framburði M á slysadeild þar sem hann talar um að hafa ætlað að enda þetta. Af hálfu V er fjallað um þá dóma Hæstaréttar sem lögmaður M vísar til og rakið að þeir eigi annað hvort ekki við eða séu ekki fordæmi hvað þetta mál varðar. Miðað við fyrirbyggjandi gögn telur V að atvik máls þessa séu með þeim hætti að rétt sé að fella niður bætur að öllu leyti til M, en verði ekki á það fallist þá gerir V kröfu til þess að M verði látinn bera verulegan hluta tjóns síns sjálfur.

Álit.

Samkvæmt 1.mgr. 88.gr. umferðarlaga nr. 50/1987 skal sá sem ber ábyrgð á vélknúnu ökutæki bæta það tjón sem hlýst af notkun þess enda þótt tjónið verði ekki rakið til bilunar eða galla í tækinu eða ógætni ökumanns, en skv. 2.mgr. má lækka eða fella niður bætur vegna líkamstjóns ef sá sem fyrir tjóni varð var meðvaldur að tjóninu af ásetningi eða sórkostlegu gáleysi.

Af hálfu lögreglu var rætt við M skömmu eftir slysið þegar hann var ölvaður eins og fram kemur í lögregluskýrslu og öðrum gögnum málsins. Ekki var tekin önnur skýrsla af M og ekkert liggur annað fyrir af hans hálfu um aðdraganda slyssins en það sem kemur fram í málskoti og

greinargerð lögmans hans og læknisvottorðum. Miðað við það sem fyrir liggur í málinu þá telst það ósannað að M hafi kastað sér fyrir eða gengið fyrir A af ásettu ráði.

Fyrir liggur miðað við gögn málsins að M sýndi af sér stórkostlegt gáleysi þegar hann gengur rakið út á fjölfarna umferðargötu án þess að gæta nægjanlega að umferð og beint í veg fyrir aðvífandi bifreið. Miðað við framburð vitna og gögn málsins að öðru leyti verður M því að bera verulegan hluta tjóns síns sjálfur vegna stórkostlegs gáleysis í umrætt sinn. Rétt þykir að M fái tjón sitt bætt að 1/3 en beri 2/3 tjóns síns vegna stórkostlegs gáleysis.

Niðurstaða.

M á rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu A hjá V en skerða skal bætur til hans um 2/3 vegna stórkostlegs gáleysis M.

Reykjavík 18.9 2012.

Rúnar Guðmundsson hdl.

Þóra Hallgrímsdóttir hdl.

Jón Magnússon hrl.